

[Dagmar Mørk Jensen]

jeg starte med at bede ministeren oplyse, om det er rigtigt opfattet, at der ikke er tale om ekstraordinære besparelseskra­v til rigshospitalet, men om overholdelse af et budget, der er lagt tilsvarende som for andre statsinstitutioner.

At beløbet er blevet så stort, skyldes, så vidt jeg har forstået, et overforbrug i forhold til planlægningen i første kvartal. Årsagen hertil er formentlig underbudgettering ude i amterne, altså at de har bestilt færre senge­dage, og dernæst et større forbrug end normalt, og det kunne jo have forbindelse med vanskelighederne ved den omstilling, der i øjeblikket foregår på rigshospitalet.

Vi synes, det lyder rimeligt, at betalings­ordningen ændres, så de øgede indtægter som følge af overforbruget kan anvendes til tilsvarende udgifter. Men det forudsætter en nøje koordinering mellem rigshospitalet og amternes sygehusplanlægning, og vi forstår også, at det vil ske.

Efter den redegørelse, kommunaludvalget har fået, er det vores opfattelse, at planerne for børneambulatoriets integrering i den totale børneafdeling er forsvarlige. Selv om vi fuldt ud forstår det berørte personales be­kymringer og skuffelser, har vi alligevel forstået det sådan, at tanken er at udnytte de erfaringer, man har gjort med ambulatoriet, i det samlede børneområde, og vi forventer således, at behandlingen af disse patienter også fremover bliver forsvarlig.

Som bekendt er det radikale venstre til­hænger af, at planlægningen i størst muligt omfang lægges ud. Derfor er vi meget betænkelige ved folketingets indblanding. Men det er klart, at der kan opstå situationer, hvor folketinget må vedkende sig sit ansvar for hele sundhedsvæsenet. Det var netop en situation som denne, vi advarede imod ved for­handlingerne om sammenlægning af Finsen­institutet og rigshospitalet, og som lå til grund for, at vi ikke kunne gå ind for det. Men da socialdemokratiet var enig i den planlagte sammenlægning, må vi formode, at de også vil tage medansvar for, at det, der nu skal ske, sker på en forsvarlig måde.

Vor bekymring går især på, at man på rigshospitalet har valgt at nedlægge den specielle cancerforskning, der foregår på Finsen­institutet, og som i kraft af samarbejdet mellem læger og teknikere er enestående i Danmark og i øvrigt også har haft international

betydning. Vi mener ikke, at denne form for besparelse er velunderbygget, og vi er bange for, at det kan være en uheldig følge af den sammenlægning af Finseninstitutet og rigshospitalet, vi i sin tid advarede imod.

En af de ting, der virker urimelig på læg­folk, er naturligvis nedskæringer på områder, hvor der i forvejen er alenlange ventelister. Vi må derfor bede indenrigsministeren fremskaffe en plan for, hvorledes disse ventelister kan nedbringes ved en koordinering med amternes hospitaler og ikke mindst med de øvrige universitetshospitaler. Vi beder også om en redegørelse for, hvordan forskningen på det specielle område, Finseninstitutet hidtil har dækket, agtes videreført.

Det er umådelig vigtigt, at sygehusplan­lægningen tager hensyn til helheden, og det er vores opfattelse, at den del af underskud­det – så vidt vi har forstået cirka halvdelen – der vedrører prisstigningerne, må sortere under hospitalsvæsenets forvaltning. Det er, som jeg har nævnt, et uhyre følsomt område, hvor vi ikke føler os helt overbevist om, at alle hensyn er taget i betragtning, specielt på cancerforskningens område, men vi imødeser som sagt ministerens svar.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Hørte jeg rigtigt, at fru Dagmar Mørk Jen­sen mente, at børnearbejdet og det kliniske arbejde kunne varetages lige så forsvarligt som hidtil? Hvis det er rigtigt hørt, vil jeg godt spørge fru Dagmar Mørk Jensen, hvad hun bygger den formodning på, når sagen er den, at personalet halveres, at der kun etableres nødløsninger på Københavns kommu­nes hospitaler uden personaleudvidelser, ganske enkelt fordi der ikke er ressourcer til det.

Jeg vil også godt spørge, hvordan den for­modning hænger sammen med den tilkende­givelse, der kom fra det radikale venstre i forbindelse med forslaget om ophævelse af revselsesretten, nemlig at man var indstillet på, at der skulle foregå en opprioritering af det forebyggende arbejde og omsorgsarbejdet for børn.

Endelig vil jeg godt høre, hvordan den formodning hænger sammen med børnekom­missionens betænkning – det radikale venstre besatte jo på et tidspunkt formandsposten – som bl.a. sagde, at det forebyggende arbejde